

(1930 – 2016)

AHMET ATAK

(Ahmet Remzi Hatip)

Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretlerinin Tarihçe-i Hayat kitabının "Tahliller" kısmında, "Ahmet Atak" imzasıyla yayınlanmış bir mektup vardır. "Ey Mübarek, Müşfik ve Muazzez Üstadımız Hazretleri" hitabıyla başlayan bu mektup, "Üniversite Nur Talebeleri Namına Siyasal Bilgiler Fakültesinden AHMET ATAK" imzasıyla bitmektedir. Bir sonraki mektupta geçen "Ahmet" imzasının da Ahmet Atak'a aid olduğunu kendisinden öğrendik. Emirdağ Lâhikasında da, Hz. Üstad'ın, Ankara'da bulunan Osman Nuri Tol'a yazdığı mektupta "benim vekilim ve senin talebelerin" diye isimlerini saydığı "Sungur, Ceylan, Tillolu Said, Sâlih, Abdullah, Ahmed, Ziya" listesinde de Ahmet Atak'ın adı geçmektedir.

Şimdi, nüfustaki adı "Ahmet Remzi Hatip" olan bu ağabeyimizi, Ankara'da, kendi evinde kadim dostlarımız Hattat Muhsin Demirel ve Mehmet Demiröz ile beraber ziyaret ettik. Uzun kamera çekimleri yaptık. Kendisini yorma pahasına da olsa sorularımıza cevaplar aradık. O anlattıkça, hafızamızdaki Bediüzzaman kronolojisinin eksik kalan boşluklarının da dolmaya başladığını gördük.

Bir Devlet Adamı ciddiyetiyle hazırlanmış olduğunu gördüğümüz Ahmet Remzi Hatip, anlatacağı hatıraları önceden notlar halinde yazıp düzenlemiş. Görmemiz gereken fotoğraf, belge ve el yazılarını da masasının üzerine sererek gerekli tedbirleri almış. Ahmet Remzi Hatip, duruşuyla ve konuşmalarıyla hakikaten bir Devlet Adamı... Kaymakamlık, üst seviyede bürokratik, Senatörlük ve Milletvekilliği de yapmış olan ağabeyimizin soyadının değişmesinin bir hikâyesi var, bunun anlatımı gelecek. Biz bu metinde daha çok Ahmet Atak ismini kullanmayı tercih ettik.

Daha lise talebesi iken, Konya'da Sabri Halıcı ve Zübeyir Gündüzalp ağabeylerimizin ders ve terbiye atmosferi altında yetişen, Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı bu ağabeylerden tanıyan Ahmet Atak'ın, Hz. Üstad'la da çok yakın münasebetleri olmuş.

Ahmet Atak, 1948 Afyon Mahkemesine Zübeyir Ağabeyle beraber gitmiş ve Haziran ayında yapılan ilk duruşmayı dışarıdan seyretmiş.

1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi sırasında, Akşehir Palas otelinde, Hz. Üstad'a yakın hizmetlerde de bulunmuş olan ağabeyimiz, Hz. Üstad'ı, İsmail Doyuk'la beraber bir taksiyle adliyeye götürüp, kollarının arasında adliye binasına çıkarmışlar. Hz. Üstad, Ahmet Atak ve İsmail Doyuk'un kolları arasında iken, o sırada çekilmiş fotoğrafları bile var. Beraber aynı taksiyle mahkemeye giderken, Hz. Üstad'ın halet-i ruhiyesini de anlatan Ahmet Atak'ın müşahedeleri ve o sırada Hz. Üstad'ta gördükleri çok ama çok manidar...

Bu sohbetimiz sırasında, Avukat Abdurrahman Şeref Laç'ın yaptığı müdafaanın Hz. Üstad tarafından tashih edildiğini de öğrendik. Zira bu müdafaayı Ahmet Atak kuryelik yaparak Av. Şeref Laç'a götürmüş, getirmiş.

Akşehir Palas Otelinde, Bediüzzaman Hazretlerine Eşref Edip, Necip Fazıl, Sami Efendi gibi önemli ziyaretçilerin de geldiğini anlatan ve karşılamalardaki incelikleri yorumlayan Ahmet ağabeyimizin tespit ve müşahedeleri önemli...

İstanbul'dan Hz. Üstad'a haber vermeden ayrılan Ahmet Atak'ın pişmanlığı ve yediği tokat ise çok ibretli...

Ahmet Remzi ağabeye yaptığımız ziyaret sırasında bizi en çok heyecanlandıran şey ise, ağabeyin elinde bulunan emanetler oldu. Bunlar, Hz. Üstad'tan ve muhtelif ağabeylerden tevarüs etmiş tashihli risale ve mektuplardır... En önemlisi ise, Risalelerde de bahsi geçen, Hz. Üstad'ın hapishanede yazıp kibrit kutusu içinde talebelerine ulaştırdığı bir mektubun orijinalinin kendisinde bulanması... Mektubun kibrit kutusuna sığacak şekilde katlanmış izleri hala duruyor. Zaten Ahmet ağabey onu orijinal şekilde katlayarak muhafaza ediyor.

Aralarından küçük yaş farkları olsa da Abdullah Yeğin, Kemal Ural, Ziya Nur Aksun, Ahmet Atak ve sonradan Atıf Ural, Mustafa Cahid Türkmenoğlu, Gültekin Sarıgül, İbrahim Canan Ankara Üniversitesinin ilk nur talebelerindendirler. Bu saff-ı evvel ağabeylerimizin hepsinin hatıraları "Ağabeyler Anlatıyor" kitaplarında yayınlanmış durumdadır. Bu seri Ahmet Atak ile tamamlanmıştır...

Hatıraları yazılıp düzenlendikten sonra Ahmet Remzi Hatip'e tashih ettirilmiştir. Yardımları için Hattat Muhsin Demirel'e çok teşekkür ediyorum...

Ahmet Remzi Hatip Anlatıyor:

1940'lı yıllarda Konya'da bazı Nur talebeleri:

Ayaktakiler: Ziya Arun (En Arkada), Dr. Mustafa Oruç (Soldan 6.), Muhsin Alev (Soldan 5.), Fevzi Halıcı (Soldan 1.) Salih Özcan (Soldan 2.)

Oturanlar: Eskişehirli Saatçi Muhittin Yürüten (Soldan 3.), Ziya Nur Aksun (Soldan 5.)

1930 Aydın Bozdoğan doğumluyum. Babam Kerküklüdür. 1. Cihan Harbinde Şark cephesinde subay olarak görev yapmış olan babam, Kayseri Müftüsü, 1. Millet Meclisi üyesi Ahmed Remzi Efendinin kızı ile yani annemle evlenmiş. Dolayısıyla benim bir tarafım Kerkük'e diğer tarafım Kayseri'ye bakar. Aslında her ikisi de Konya menşeli, Mevlevî silsilesinden geliyorlar. Onun için Konyalılığımız da var bizim. Benim doğum yerim ise babam asker olduğu için görevi icabı bulunduğu Aydın Bozdoğan'dır. Elhasıl ben aslen Osmanlıyım, Osmanlı memleketindenim... Anadolu'da yedi ayrı yerde dolaştıktan sonra kader bize Karaman ve Konya'da ilk, orta ve liseyi bitirtti. Üniversite olarak, Siyasal Bilgiler Fakültesi ve Ankara Hukuk Fakültesi mezunuyum. Çeşitli ilçelerde kaymakamlık yaptım. Isparta-Senirkent kaymakamı iken oradan askere gittim. Askerlik dönüşümde Eskişehir'in Sarıcakaya İlçesi Kaymakamlığından istifa ettim. Serbest olarak tarımla uğraşmak için İzmir'e yerleştim. İzmir'de mandalina yetiştirmek için bir bahçe tesis ettim. 1960 İhtilaldan sonra İzmir Belediyesinde Karşıyaka Şube, Büyükşehir Zatişleri Müdürlüğü ve encümen azası olarak görev yaptım. Üstadımız o sene vefat etmişti. Oradan DPT'ye intisap ettim. Bilahare İzmir'de Sanayi Bölge Müdürü iken 1975'den itibaren Milli Selamet Partisinden evvela Konya Senatörü seçildim. 12 Eylül 1980 ihtilalini gördük. Malum Konya mitinginin tertip heyetinde olduğumdan dolayı diğer arkadaşlarla beraber tutuklanıp, sekiz ay Medrese-i Yûsufiye'de yattık. Beş sene de siyasi yasaklı olarak bununduk.

Bilahare 1991 seçimlerine Refah Partisinden Konya Milletvekili seçildim.

1986 başından itibaren Eski Diyanet İşleri Başkanı Gümüşhane milletvekili Lütfi Doğan Hoca Efendi ile beraber "İslamî İlimler Araştırma ve Yayma Vakfı" adında bir vakıf kurduk. O vakfımızın yetiştirdiği talebelerimizle meşgulüz şimdi. Daha ziyade İlahiyat talebelerine yönelik eğitim faaliyetlerimiz var.

NÜFUSTAKİ İSMİM AHMET REMZİ HATİP'TİR

Osmanlı dağıldıktan sonra eski ile bağları koparmak için gayretler gösterildi. Soyadı Kanunu çıktığında, eski soyadlar -hele Arapça olursa- yasak oldu. Babam, benim soyadım "Hatip" olsun dediğinde olmaz demişler! Mesleğin piyade, soyadın "Atak" olacak demişler. Ben kaymakamlığım sırasında, 1956'da dava açtım, eski "Hatip" soyadımı kullanmaya başladım. Bu sebeple Tarihçe-i Hayat kitabındaki mektupta adım "Ahmed Atak" diye geçer. Bu mektubu Siyasal Bilgilerde okurken yazmıştım. Bir sonraki mektupta Ahmed diye ismi geçen şahıs da aynı kimsedir... Ahmed Remzi dedemin ismidir.

KONYA'DA SABRİ HALICI İŞİNİ BIRAKIR BENİMLE İLGİLENİRDİ

Orta ve liseyi Konya'da okudum. Ziya Nur Aksun, Muhsin Alev, Ziya Arun, Hasan Helvacılar ile yakın devreyiz... Biz Konya'da o sıralarda Hacı Veyiszade Mustafa Efendinin Piri Paşa Camiinde yaptığı sohbetlerine gidiyor, Konya'nın mânevi havasını teneffüs ediyorduk.

Ayrıca bana İslamî eğitim ve şuuru veren bir ağabey de vardı, İstanbul Teknik Üniversite talebesi Kemal Selçuker. Kendinden, her geldiği tatilde Kur'an ve temel İslâm ahlâkını öğrenirdim.

Sene 1946, lise talebesiyim. Kemal ağabey geldi ve tatil bitince İstanbul'a döndü. Arkasından kendisine bir mektup yazdım "Sen buradan gittikten sonra yalnız kaldım, birisini tavsiye et" dedim. "Bizim dükkânın bitişiğine halıcı Sabri Bey var ona git" dedi. Sabri Halıcı, çok muhterem bir zat... Büyük bir dükkânı vardı. Tanıştık, bana evvela tecvidden başladı. Sadece "Euzu" demem için bir iki ay çalıştırmıştı. O mübareğin sayesinde Kur'anı tecvid üzerine okumaya başladım. Aynı zamanda ilmihal bilgileri dâhil bütün İslami bilgi ve terbiyeyi de bize kendisi verdi. İşini terk eder bana bunları öğretirdi rahmetli Sabri Halıcı.

1940'lı yıllarda Konya'da bazı Nur talebeleri:
Ayaktakiler: Ahmet Remzi Hatip (En arkada), Em. Yüzbaşı Refet Barutçu (Soldan 3.),
Salih Özcan (soldan 1.)
Oturanlar: Soldan Sağa: Saatçi Muhittin Yürüten, Ziya Arun, Ziya Nur Aksun

Şubat tatili oldu, İstanbul'dan üniversiteliler Sabri Bey'e geldi. Dediler ki: "Biz gelirken Emirdağ'ına uğradık, Üstad Hazretlerini ziyaret ettik, bu Risale-i Nur'ları gönderdi." O günkü kültürüme göre Emirdağ neymiş, Üstad, Risale neymiş hiç duymamıştım daha. Ama böylece ilk pencere açılmış oldu.

ZİVER BEY'İN (ZÜBEYİR GÜNDÜZALP) TERBİYE ATMOSFERİ ALTINDA GİRDİM

Bu arada Sabri Halıcı'nın yanına gayet vakur, posbıyıklı, kırmızı yanaklı, sarı-kızıl saçlı genç bir zat hemen her gün gelir, elinde küçük bir sepet olduğu halde, bir tomar evrak gibi, kareli kâğıtlara yazılmış, eski yazılı kâğıtlar getirir, götürürdü. Ben bunların henüz ne olduğunu bilmiyorum tabii ki.

Zamanla bu vakur ve ciddi zatla tanıştım. PTT memuru Ziver Bey... O, akşam nöbetine gider, Mors Alfabetiyle sabaha kadar gelen telgrafları çekerek. Elindeki de yemek sepeti. Ben postaneye kadar onun arkasına takılır, uğurlardım. Böylece Sabri Halıcı Bey'in terbiye atmosferi altında iken, Ziver Bey'in terbiye disiplini altına girmiş oldum. Bir risale götürür Kur'an harfleri ile aynısını yazar, tekrar getirir, götürürdü... Bunlar Üstad'a veya çevre il ve ilçelere gönderilirdi... Ben de yazmaya başladım, kendisinden aldığım risalelerden...

Gençlere bir ayak olmuş oldum ben. Liseden birtakım arkadaşlarımı Ziver ve Sabri Bey ile tanıştırmaya vesile oldum. 15-20 kişilik bir cemaatimiz oldu. Bunları hep Ziver Bey'in evine getirirdim, Ziver Bey bize Risale okur, ders verirdi. Evi de çok basit bir Konya eviydi. Talebeler gelmeden evvel pastaneye gider, küçük küçük kremalı pastalardan alır, kremler üzerine, onlar gelinceye kadar toplu iğne ile Risale-i Nur kelimesini yazardı. Hepsine tek tek yazardı. Bunları ikram ederdi. Böylece epey bir beraberliğimiz olmuştu.

Ben lise son sınıfta iken edebiyat hocası "Sen sigaranın zararları hakkında bir konferans hazırla" diye ödev vermişti. Cumartesi günleri bayrak merasimlerinde konferans verilirdi. Ziver Bey ile beraber öyle bir konferans hazırladık ki; Sigaranın zararları diye, İslam ahlakını başından sonuna kadar anlatan bir konferans oldu. Çok da takdir gördü. Bu sefer İslam'ı anlatan bir konferans hazırlayalım dedik. Gülistan isimli kitabı tanıtan konuşmayı da Kemal Selçuker ve Zübeyir ağabeylerle beraber hazırladık...

ÜSTAD'I İLK ZİYARETİM 1947'DE EMİRDAĞ'DA OLDU

1947 yazında, Emirdağ'ına gidip Üstad'ı ilk ziyaretim nasip oldu bana. Daha Konya'da lise talebesiyim.

Yalnız gittim Emirdağ'a. Önce Çalışkan'ları buldum, Üstad'ın evine çıkardılar beni. İlk defa orada görüştük Bediüzzaman'la. Öyle bir huzur ki... O'nun manevi azametini ve büyüklüğünü görüyorsunuz, hissediyorsunuz yanında... Orada bir haşyet, bir vakar var... Başkalarının yanında duymayacağınız rahatlığı ve huzuru duyuyorsunuz huzurda...

Görüşmemizde Üstad'ın bize tavsiyesi, Risalelerde ne varsa o olmuştur. "Bu Risaleleri okuyan benim talebemdir, siz de benim talebemsiniz, hizmet için gayret ediniz" şeklinde konuştu. Bu görüşmeler, ziyaretler daha sonra hep devam etti. Sırası geldikçe diğer hatıralarımı anlatacağım.

Yalnız özellikle şunu belirteyim; Risalelerde anlatılanların dışında Üstad'a izafe edilen rivayetlerden, efsanelerden Allah bizi korusun. Sizi tenzih ederim... Yapılan röportajlarda, sizin şahsi kanaatleriniz veya istekleriniz, bizim hele üstadın sözümüzümüz gibi okuyucuya intikal etmemelidir, buna çok dikkat edilmelidir.

HULUSİ AĞABEYİN SOYADI ÖNCEDEN "ÖZBAŞ" İDİ¹

Albay Hulusi Bey, Urfa'da vazife yaparken ben 1948-49 tatilinde Urfa'ya gittim. Ramazan ayındayız. Urfa'da annem, babam, abim var. Hulusi Özbaş, Ziver'in Zübeyir, Ahmet Atak'ın Hatip olması gibi sonradan soyadını "Yahyagil" olarak değiştirmiştir. O sırada Hulusi ağabey Askerlik Daire Başkanıydı. Ağabeyim de subaydı benim. Teravih'e beraber gideceğiz dedi. Abim ile onun dairesine gittik. Resmi elbisesiyle imam oldu, teravihi kıldırıldı bize. Tatil boyunca Hulusi ağabeyin yanına mutlaka gidiyordum. Hulüsi Bey'in

¹ Hulusi ağabeyin soyadını değiştirme işini Salih Özcan ağabeye de sordum, Ahmet Atak'ı aynen teyid etmiştir. Ö. Özcan

yanından hiç ayrılmayan genç inşaat mühendisi Osman Çataklı ile Urfa'da tanıştık. Teknik Üniversite'de Profesör Mehmet Zaid Koktu hazretlerinin Ramuz-ul Ehadisi neşreden ve Necmettin Erbakan'ın da eniştesi olan zattır. Size gösterdiğim Hulusi ağabeyin el yazısı bulunan defterler o zamandan kalmadır. Gördüğünüz gibi diğer ağabeylerden de böyle el yazıları bende var. Risalelerin artık yeni harflerle tabedilmesi gerektiğini söyledi.

SABRİ HALICI, 1948'DE AFYON HAPSİNE GİTTİ KİTAPLARI BANA KALDI

Sene 1948, kış geldi... Üstad'ı Emirdağ'ından Afyon Hapishanesine aldılar. Kısa bir zaman sonra Konya'dan Sabri Halıcı Beyi de aldılar. Sabri Bey zaten takip altındaydı, arkasında sivil polis, sabahleyin evinden çıktı mı yatıncaya kadar onu takip ederdi.

Sabri Halıcı gittikten sonra hanımı beni çağırdı, dedi ki, "Bu kitaplar ne olacak?" Bir salonun tam karşısını kaplayan uzun bir sedir, tahtadan yapılmış sandık gibi bir sedir, yerinden zor kalkar yani. Onun altı kitap dolu. O baskın sırasında Sabri ağabeyin bu kitaplarını görmüyorlar. Çünkü sedir sanki oraya çakılı gibi duruyordu. Teyze ile beraber onları bir çuvala doldurup, hepsini bizim eve naklettim. Gide gele yaptık bu işi.

Benim annem müftü kızıdır. I. Dönem milletvekili Yalvaç Müftüsü Ömer Vehbi Efendinin kızı da ev sahibimiz. Annem ona gidip "Ahmet kitaplar getirdi, ne yapacağız?" diyor. "Abla korkma, ben Ahmet'in kitaplarını çeyiz sandığımda saklarım" diyor, anneme moral veriyor. Dedem vaktiyle çok zulme uğradığı için annem korkuyor... Benim istinsah ettiğim nüshaların altında üstadın "Ya Erhamerrahimin, bu nüshayı yazan Ahmet Atak'ı ve annesi Sadiye'yi cennetinde mesut eyle Said Nursi" diye duaları vardır, elhamdülillâh.

ZİVER BEY MEKTUPLA KENDİNİ İHBAR ETTİ

Sabri Halıcı ağabey Afyon hapsine gitti... Zübeyir ağabey "ben nasıl gitmem Üstad'ın yanına" diye rahat edemiyor... Ne yapalım diye düşündük; Ahmet bir mektup yazalım dedi. Aldı eline bir daktilo, Afyon Savcısına hitaben: "Siz Sabri Halıcı'yı aldınız ama elebaşılardan birisi burada, siz onunla niye alakadar olmuyorsunuz?.." diye birkaç ihbar mektubu. Bir mektubu Merkez Postanesinden verdim. İkinci mektubu Samanpazarı Postanesinden, üçüncüsünü başka postaneden... Derken Ziver Bey'i Akşehir'e sürdüler. Tutuklanmadı ama sürgün edip hakkında dava açtılar. Neticede yine Afyon hapsine Üstad'ın yanına giremedi.

Afyon'da ilk duruşma günü belli olunca, ben liseden mezun oldum, demek ki 1948 Haziran ayında olmuş ilk duruşma... Sorgu yani...

Ziver Bey ile ikimiz Afyon'a, ilk duruşmaya gidiyoruz. Ziver Bey büyük bir hevesle, tutuklanma hevesi içinde gidiyordu Afyon'a. "Ah Ahmet! Bir girsem hapishaneye ilk yapacağım iş, çeşmeyi açıp, oradan kana kana içeceğim. Üstad'ın mübarek elinden nur çeşmesi gibi içeceğim" diyordu. Üstad'ın hasreti içerisindeydi. Eşyalarını da ona göre aldı Akşehir'den. Yatağını denk yaptı, sepetini aldı... Trene bindik... Yaz günü geç vakit...

GECE YARISI AFYON HAPİSHANESİNİN PENCERESİNDEN ÜSTAD'I DİNLEDİK

Afyon'da trenden inince bir otele gittik Zübeyir ağabeyle. Gece yarısı saat 02.00 gibi. Mevsim yaz, hava çok güzel. Ben kendi yatağımı hazırlıyordum. Ziver Bey "Ahmet abdest aldın mı?" dedi. "Aldım" dedim. "Haydi bakalım" dedi. "Nereye?" "Üstad'ı ziyaret gideceğiz" dedi. "Abi gece vakti..." falan dedim ama kalktık beraberce, yürüdük, doğru hapishaneye... Adliye binasının yarısı eski yapı, yarısı yeni yapı, onun arkasında hapishane...

Ortalıkta hiç kimse yok, caddeler boş, ne gelen var, ne de geçen... O zaman motorlu araçlar da yok yani. Hapishaneye yaklaştık, eski bir bina. İçeride bir bina daha var, o bina görünmüyor. Hapishanenin çok büyük bir cümle kapısı var, iki taraflı açıldığı zaman at arabası girip çıkabilir. Kapı, kemerli bir taş yapı. Kapının üstüne de bir oda oturtmuşlar. Dört tarafı açık bir oda... Bütün kışı orada geçirmiş Üstad. Afyon'un şiddetli soğuğu malum... Onu Ziver Bey biliyor...

Bir baktık ki, nöbetçi köşede silahına dayanmış, mükemmel uyuyor. Resmen horul horul uyuyor. Pencereye iyice yaklaştık, yalnız pencere yukarıda.

Tam teheccüd vakti, Üstad Hazretleri herhalde teheccüde kalkmış, Salâvat-ı Kadiriye'yi cehri okuyor. "Allahümme salli alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ..." diye yüksek sesle başlıyor, yavaşlayarak bitiriyor, sesi gittikçe kayboluyor. Tekrar başlıyor... Artık bilmiyorum, bir belki iki saat biz orada kaldık, böyle huzur içerisinde dinledik Üstad'ı. O adam hâlâ uyuyor ayakta. Derken imsak vakti yaklaştı, Ziver Bey "Biraz sonra ezan okunacak, biz gidelim, bu adam ezan sesiyle uyanır şimdi" dedi. Usulca çekildik ayrıldık oradan. Ezanlar da okunmaya başladı.

ÜSTAD DURUŞMA SIRASINDA AYAĞA KALKTI, BOYNUNDAKİ DOLAĞINI ÇIKARDI YERE SERDİ, NAMAZA DURDU

Birkaç saat otelde uyuduktan sonra sabahleyin, Ziver Bey ve ben giyindik, adliyeye gittik. O, duruşma salonuna girdi, ben binanın dışından izledim duruşmayı. Adliye binasının bir tarafı park, çimli bir yamaç, oraya gittim ben. Benim gibi başka gelenler de vardı o yamaca. Oradan duruşma salonu çok iyi görünüyordu.

Üstad ve talebeleri tek tek hapisaneden çıktılar, sırayla mahkemeye geldiler. Elleri bağlı değildi. Arka kapısından biz görüyoruz onları.

Duruşma başladı. Olanları görüyoruz ama konuşmalar duyulmuyor. Pencereler çok müsaid, yakın olduğundan içeriği görüyoruz. Anfi gibi... Hâkimler de görünüyordu. Üstad en baştaki sırada duruyordu, hepsi görünüyordu.

Öğle ezanı okundu, bir hareketlenme oldu... Üstad ayağa kalktı, boynundaki dolağını çıkarttı yere serdi, namaza durdu. Sonradan öğreniyoruz ki hâkim "Siz kaza edersiniz" falan demek istemiş... Üstad "Ben kılıyorum" demiş. Mahkeme heyeti buna seslenemedi tabi. Namazını kılarken, sorgulamaya devam edildi.

Ziver Bey tutuklanmak hevesiyle gitti ama duruşma başka bir zamana ertelendiği için kös kös geri geldi. Fakat ilerdeki bir duruşmada onu da tevkif edip içeri aldılar...

ÜSTAD'IM AHMET LİSEYİ BİTİRDİ HANGİ FAKÜLTEYE GİTSİN?

İçeriye bir başka hevesle de gitmişti Ziver Bey. Bana devamlı telkinde bulunurdu "Sen Edebiyat Fakültesine git, lise öğretmeni ol, özellikle Felsefeye git, terbiyeci ol" derdi. Benim de gönlümde başka şeyler vardı... Nihayet karar verdik, Üstad'a bir soralım dedik. Nerede soracak, duruşma günü soracak. İşte orda sormuş Üstad'a. Gelince söyledi bana. "Ahmet liseyi bitirdi hangi fakülteye gitsin?" diye sormuş. O mübarek Üstad da bir evliya nazarıyla cevap veriyor, "kendisine bırakın" diyor. Sonradan Sami Efendi Hazretlerinden de duymuştum; Evliyaullah, şunu yap, bunu yapma demezmiş. Çünkü yap dediğini, istişareyi yapan yapmazsa zarara uğrar. Onun için kendi haline bırakıyor.

İstanbul'a imtihana gittik, mülakatın sonunda kazandığım dört tane yer içinden Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesini tercih ettim.

ANKARA SİYASAL BİLGİLER FAKÜLTESİNE KAYDOLDUM

Sene 1948 Ankara'ya geldim, Siyasal Bilgiler Fakültesine kaydoldum... Ankara'da Dil Tarih Coğrafya Fakültesinin Arapça Bölümünde okuyan Abdullah Yeğîn'den başka kimse yok. O da bir-iki sene sonra mezun olacaktı, bizden büyük tabi.

Onun, Araçlı şekerçi bir hemşerisi vardı; Ulus Meydanı'nda Şekerçi Nuri. Ankara'ya gelen mektup ve Risaleler onun dükkân adresine gelir, tezgâhtaki şeker kavanozlarının arasına koyar, biz de gelip oradan alır, okur, durumu değerlendirirdik. Sonra gidecek, gönderilecek yerlere götürür, münasip arkadaşlara okurduk.

Sonra babamlar geldiler Ankara'ya. Ankara hastanesinin önünde bir ev kiraladık. Mektuplar bana gelmeye başladı. Bir gün (1950) evimizi sivil polisler taharri ettiler. Allah'tan bir şey bulamadılar. Seçim oldu, Demokrat Parti kazandı. Gelen mektupların dağıtılma işine devam edildi. Bunlardan bir tanesi Temyiz Mahkemesi Başkanı Abdullah Aytemiz'e yazılmıştı, Maraşlıdır, ona bizzat ben götürdüm verdim.

ÜSTAD'TAN GELEN MEKTUBU ADALET BAKANINA GÖTÜRDÜM, FAKAT...

**D.P. Adalet Bakanı Rüknettin Nasuhioğlu (Edirne) 1951-1952 tarihlerinde görev yaptı.
Bediüzzaman kendisine Ahmet Atak'la mektup bir gönderdi**

En enteresani, bir gün Mustafa Sungur geldi. Emirdağ'dan bir mektup getirdi. Üstad "Bunu Ahmet götürsün Adalet Bakanına" demiş. Ben Siyasal Bilgiler üçüncü sınıftaydım. Sene 1951. Bir ağabeyimiz vardı, ona gittik, "Böyle bir vazife var, ne dersin?" diye sorduk. O Devlet memurluğu yapan birisiydi. Dedi ki: "Sen Ziya Nur'u ve Abdurrahman Cantekinler'i al yanına yalnız gitme" dedi. Gittik... Şimdiki Adalet Bakanlığı binasıydı... Kapıdan nereye gidiyorsun diye soran olmadı hiç. Doğru Bakan Özel Kalem Müdürüne çıktık. "Biz Üniversite talebesiyiz, bakan beye bir mektubumuz var, Üstadımız Bediüzzaman Hazretleri, bu mektubu gönderdi, Bakan beye vereceğiz" dedim. Adamcağız buyur etti. Bakana üstadım selâmlarını ve mektubunu takdim ettim. Gözlüğünü burnunun üstüne indirdi, okudu, okudu... Biz de hiç ondan müsaade almadan oturduk şöyle koltuklara. Yüzü gözü değişti adamın. "Senin adın ne?" dedi. "Ahmet Atak" "Nerde okuyorsun?" "Siyasal Bilgiler" dedim. "Kaçınıcı sınıftasın? Numaran kaç?.." Sonra aynı şekilde diğerlerine de sordu, kaydetti. Ziya Nur Aksun Hukukta, Abdurrahman Tibbiyede okuyordu.

İsimlerimizi yazdıktan sonra "Ne işiniz var sizin burada? Kurun-u vustada kalmış bir pir-i faninin arkasında ne işiniz var sizin, gidin derslerinize çalışın" dedi, aynen böyle dedi ve bizi kovdu. Çıktık...

Daktilo ile yazılmış mektubun muhtevası şu:

"Nasuhizade Rükneddin Bey,

Sirkeci'de bulunan Akşehir Palas Oteli

Siz falan Nasuhizade Şeyhülislamın torunusunuz. Babanız da Nasuhizade müderris falanca, siz bunların evladlarısınız. Onlar, din-i mübine hizmet eden kimselerdi, sizin de öyle olmanız umulur. Bana bu Halk Partisi idaresi, iktidarı boyunca, akla gelmedik eziyetler yaptı. Sürgünden sürgüne, mahkemeden mahkemeye göndermiştir. Risaleleri

yasaklamışlar ve bu zulüm size kadar devam etmiştir. Allah onlara cezasını verdi, siz de böyle yaparsanız cezanızı bulursunuz.”

Belki kelimeler tam böyle değil ama bu manada... “Dikkat edin!” diyor Üstad mektupta... Dolayısıyla adam, “Adalet Bakanına nasıl bu mektup yazılmış!” gibi, bizi kovaladı.

Bizi azarlayıp kovduktan sonra, Bakan Rüknettin Nasuhioğlu Mecliste Isparta Mebusu Doktor Tahsin Tola’yı buluyor “Bu çocukları niye benim üzerime gönderiyorsunuz?” diyor. Aynen böyle... Onun nur talebesi olduğunu biliyordu tabi. Allah rahmet etsin Doktor Tahsin Tola çok mübarek bir zattı, bir melekti yani... Sonradan benim nikâh şahidim olmuştur...

AKŞEHİR PALAS’TA 15 GÜN ÜSTAD’A HİZMET ETTİM

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde son senemiz... 1948’de bu okula başlarken Afyon Mahkemesi vardı, 1952’de bitirirken İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi oldu.

Siyasal’da gelenek haline gelmiş, her sene son sınıf talebelerini İstanbul, Bursa, İzmir turu yaptırıyorlar. Şubat ayındaki Sömestr tatilindeyiz. Başımızda asistan –şimdi Profesör- Bülent Daver olmak üzere İstanbul’a hareket ettik, bütün sınıf İstanbul Teknik Üniversitesinin yurduna yerleşti arkadaşları bıraktım, ben, doğru Akşehir Palas Oteline gittim. Mahkeme dolayısıyla Üstad orada kalıyordu. Çok sevindi Üstad. Otel baştan aşağı nur talebesi ile dolu, duruşma günü belli, daha bir hafta on gün kadar vardı. Üstad, benim misafirimsin diye bana yevmiye, tayinat verdi.

Orada bulunduğum sürece Üstad’ın en yakın hizmetlerinde bulundum. Geceleri Muhsin Alev’in yanında kalıyordum. O, Süleymaniye Kirazlımescid Sokak 46 Numarada kalıyordu. Bozdoğan Kemerinin yakınlarında eski bir İstanbul evi...

Otele vardığımda Üstad, sabah namazından sonra kapısını yeni açmış oluyordu. Bana kapaklı bir sefertası veriyor, parasını da verdikten sonra “git Sultanahmet’ten süt al gel” diye alacağım yeri de söylüyordu. “Falan yerden şişeden alıp buna dökersen” diyordu. Şişeyle istemiyor. Sebebi? Üstad’ı çok defa zehirlemişler, dolayısıyla tedbir olarak, yemekler de oteldeki odasında, gözünün önünde pişirilirdi. Bulaşık gözünün önünde evvela kâğıtla silinir, sonra sabunla yıkanır, gözünün önünde münasip bir yere asılırdı. Süt de o şekilde... Sabahleyin ben gider alır gelirdim. Ertesi gün Karaköy’e git derdi. Her gün aynı yerden almak yok. Niye ben? Çünkü ben herhangi birisiyim, öteki talebelerin hepsi polisçe belli kişiler. Bu, 15 gün kadar, orada bulunduğum sürede her sabah aynı şekilde devam etti elhamdulillah.

KÜRTLER ŞEYHLERİNE ÇOK BAĞLIDIRLAR VE ÇOK SADIK MÜSLÜMANLARDIR

Bediüzzaman Hazretleri 1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi için Adliyyeye girerken sağda Ahmet Atak ve solda İsmail Doyuk’un kolları arasında

Bu arada, Teknik Üniversite’de misafir olarak kalan, bizim Siyasal Bilgiler talebelerinden birkaç kişiyi Üstad’a getirdim. Yiğit Kızılcan vali oldu, Konyalı Hasan Helvacılar, Kaymakam Mehmet Us vardı, Nuri Tortop Prof. oldu. Bir tanesi de Behiç Erdem’di, Sayıştay Üyesi ve Başkan Vekili oldu. Onları Üstad’la tanıştırdım. İsimlerini, Nereli olduklarını sordu Üstad onlara. Dedi ki “Beş şeyi yerine getirirseniz iyi bir Müslüman olursunuz.” Namaz, oruç, haramdan kaçınma, ana babaya hürmet gibi beş tane saydı.

Orada güzel bir şey oldu, onu da anlatayım:

Üstad, Yiğit Kızılcan’a döndü: “Bak sen Ağrılısın, Kürtsün; Kürtler şeyhlerine çok bağlıdırlar ve çok sadık müslümanlardır. Şeyhi dese ki, şu beşinci kattan at kendini, atar. Ben de sana diyorum, beş vakit namazını bırakmayacaksın” Üstad bunu elini kaldırıp parmağını Yiğit’e doğru uzatarak ve sesini yükselterek söyledi.

Sonra “Siz şimdi seferdesiniz, iki rekât kılacaksınız, bırakmak yok. Hatta kaçma ihtimali varsa cem edin, ama bırakmak yok” dedi.

NECİP FAZIL’IN GELECEĞİNİ DUYUNCA ÜSTAD HEMEN BİR SANDALYE GETİRTTİ

Ulemadan ve sülehadan birtakım kimseler bu arada Cevad Rifat Atılhan, Eşref Edip, Ziya Uygur, Necip Fazıl gibi yazarlar da geldiler-gittiler Üstad’ın ziyaretine. Belki başkaları da gelmiştir ama benim şahid olduklarım bunlar.

Üstad’ın zarafetini anlatan bir hatıra daha:

Üstad’ın odası, Akşehir Palas Otelinin çatı katında. Batar kat denir ya, kenarları teras, öyle bir yerd. Bir karyola, bir teneke, musluk, birkaç kap kacak, bir de hasır var. Hasırda cemaatle namaz kılınıyor. Hiçbir namazı yalnız kılmadı üstad, kendisi imam olurdu. Tekbir alışışı ise bir âlemdir, “Allah-u Ekber!” dedi mi titrerdik. İşte misafirler böyle bir odaya gelirler, hasır üstünde otururlardı. Necip Fazıl geliyor denince Üstad “Hemen bir sandalye bulun” dedi. Bu çok önemli yani, Üstad’ın nezaketine bakın artık.

BEDİÜZZAMAN’LA, SAMİ EFENDİ KOYUN-KUZU KARŞILAŞMASI GİBİ..

Bu arada Mahmud Sami Ramazanoğlu da Üstad’ı ziyaret etmek için geldi Akşehir Palas oteline. O da zaten bir iki sene evvel gelmiş İstanbul’a.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri ile Sami Efendi Hazretlerinin karşılaşması görülmeye değerdi. “Sami Bey kardeşim, siz ne kadar gençtiniz o zaman...” Son derece nazik ve kibar bir hitabeyle... Üstad’la Sami Efendinin karşılaşmaları adeta koyun-kuzu kavuşması gibi hasret ve muhabbet içinde olmuştu. Kelâmî Dergâhındaki genç halinden bahsediyor Üstad. O zaman Kelâmî Dergâhındaki hatıralardan konuşmuşlardı.

Kelâmî Dergâhını açayım önce size:

Üstad, Eski Said döneminde, İstanbul ikameti sırasında, Şehremini’de bulunan Kelâmî dergâhına, Esad Erbilî Hazretlerinin dergâhına gidiyor. Esad Erbilî, Mahmud Sami Efendinin Şeyhidir. Genç Sami o sırada dergâh hizmetinde... İşte Üstad “Sami Bey kardeşim, siz ne kadar gençtiniz o zaman...” demekle bunu kastediyor...

Üstadın dergâha ilk geldiği gün, herkes murakabe celsesinde, sükût içinde... O da, bu usul ve adaba uyup sükût içinde murakabeye giriyor. Bu murakabe esnasında hiç konuşmadan Esad Efendi ile Üstad Hazretleri kaynaşıyorlar. Üstad sık sık oraya gidip gelmeye başlıyor, bazen kaldığı da oluyor. Gelişi de aynı resimlerinde gördüğünüz gibi şark kıyafetiyle oluyor. Bediüzzaman Hazretleri oraya bir şey öğrenmek için değil, muhatap bulmak için gidiyor. Esad Efendiyle hasbihal sırasında Üstad Hazretleri bir mevzu açar, konuştuğuça bazen de “Allah-ü Ekber” deyip ayağa kalkarmış!

Önemli bir hatıra daha anlatayım:

Mahmud Sami Efendi, Şeyhi Esad Efendiden duyuyor. Üstad bir seferinde dergâhtan uğurlanıp ayrıldıktan sonra, Esad Efendi diyor ki: “Bu zat, Allah Teâlâ’dan gençlerin irşadına memurdur, fakat o henüz bilmiyor bunu. İleride bunu hayatı ile gösterecek²”

² Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

Evet, Üstad'ın hayatı ortada, Cenab-ı Allah onu ta başlangıçtan itibaren bu vazife için hazırlıyor. Esad Efendi keşfen bunu müşahide ediyor...

Ben arzu ederim ki Üstad'ın hayatıyla ilgili yazılan kitaplarda, eserlerde bu kısımlar da işlensin. Çünkü yanlış bir telakki var; sanki Üstad tasavvufa karşı imiş gibi görülebiliyor.

1952'deki Üstad'a gelen ziyaretçilerden bir tanesi de Musa Topbaş Efendidir. Sonradan Sami Efendinin halifesi olmuştur. Hatta Musa Topbaş, kendi özel arabasıyla gelir Muhsin Alev ile beraber Üstad'ı alıp dışarı çıkarlardı. Üç yıl kadar üstadın İstanbul'da bulunduğu zamanlarda yanlarına gelir bizzat hizmet ederlerdi. Bazı zamanlar kendisini evinde, Sami Efendi ile birlikte misafir ederlerdi.³

Sami Efendi Hazretleri Şam'da bulunduğu sıralarda Şam âlimlerinden Bediüzzaman Hazretlerinin talebelerinden Abdülmecit Efendi'yi hususen ziyaret etmiştir.⁴

Sami Efendi'ye bir zat soruyor: Bediüzzaman Hazretleri karanlık günlerde, kendisine yapılan haksızlıklar ve zulüm karşısında nasıl korkusuz ve pervasızca davrandı?

Cevap: "Allah korkusu bir kimseyi ihata ederse sair korkular o kimseye girmeye yer bulamazlar."⁵

AV. ABDURRAHMAN ŞEREF LAÇ'IN MÜDAFAASINI ÜSTAD TASHİH ETTİ

Gençlik Rehberi Mahkemesinin müdafaasını yapan avukatlardan Abdurrahman Şeref Laç'ın yazıhanesine de ben gidip geliyordum. Kurye olarak... Onun hazırladığı müdafaaları Üstad okuyor, tashih ediyordu, bunu çıkart, şunu ilave et gibi... Abdurrahman Şeref Laç'ın müdafaasını Üstad'a tashih için kaç defa götürdüm bilmiyorum, birkaç kere olmuştur.

Üstad her gün gazeteleri takip ediyordu o sırada. Müdafaalar da ona göre düzenlenip düzeltiliyordu.

ÜSTAD'IN ÖYLE MAHKEMEYE GİDİYORUM FALAN DİYE UMURUNDA DEĞİLDİ

1952 İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesinin duruşma günü geldi... Üstad "otelde kim varsa hepsi gitsin, Ahmet (Atak) ile İsmail (Doyuk) kalsın" dedi⁶. Herkes gitti mahkemeye, bizden başka kimse kalmadı. Akşehir Palas Oteli, Sirkeci Garının Sultanahmed'e çıkan caddenin sağında hemen çıkmaz sokaktadır. Adliye yürüme mesafesindedir, çok yakındır. Adliye Büyük Postanenin üst katı, 5. kat... Fakat biz taksiyle gittik Adliyeye. Aslında Otel ile Adliye çok yakın birbirine, yürüyerek üç-beş dakika...

Üstad'ın bir koluna ben, diğer koluna İsmail girdik, beraber caddeye çıktık, bir taksi bekledik. Taksi gelince durdurup bindik. Üstad arka koltuğa, ben yanına, İsmail de ön koltuğa oturdu.

Yolda "Bu Sirkeci Garı, Vakıf İş hanı, şurası Sepetçi Kasrı, burası Mısır Çarşısı..." diye Üstad etrafı eliyle gösterip bize anlatıyordu. Bu kadar tatlı mübarek... Hiç öyle mahkemeye gidiyorum falan diye umurunda değil. Sanki düğüne gidiyor... "Burası Yeni Cami, şurası Osmanlı Bankası..." hepsini gösterdi bize. Zaten o eserler Osmanlı'dan kalmaydı. Böyle, taksiyle bir tur atarak geldik adliyeye.

Kapının önünde kimse yok, herkes yukarda, salona çıkmışlar. Biz bir merdivenlerden çıktık, o arada şık, şık diye fotoğraf çekenler oldu. İşte size verdiğim, Üstad'ın kollarımız arasında çekilen fotoğrafları onlardır. Duruşma salonuna 5. kat'a varınca elimizden aldılar Üstad'ı, içeri götürdüler.

Duruşma başladı, bitti... Teferruatını bilemiyorum, çünkü çok kalabalıktı. Üstad'ı elimizden aldılar, biz dışarıda kaldık, içeri giremedik. Yalnız salon da, koridor da çok doluydu... Duruşma bitti, Üstad'ı bir taksiye bindirdiler, kayboldular. Nereye gittiler, ne oldu anlayamadık. Sonradan öğrendik ki, ikinci namazını kılmak için doğru Sultanahmet Camiine gitmişler. Biz o kısmı kaçırdık yani.

³ Hacı Musa Topbaş. G.S. Dr. Adem Ergül. Erkam Yayınları, sayfa 126

⁴ Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

⁵ Sami Efendi hatıraları 1. 2. cilt. Mustafa Eriş. Erkam Yayınları

⁶ Daha sonra Bursa'da ikamet eden İsmail Doyuk ağabeye bir ziyaretim oldu. Hatıraları teyid etmiştir. Ö. Özcan

YANINDAN İZİNSİZ AYRILINCA YEDİĞİM TOKAT VE BÜYÜK PİŞMANLIK

İstanbul'da sayılı günler çabuk bitti. Bizim kafileden bir haber geldi; "Ahmet biz yarın sabah Bursa'ya hareket edeceğiz, hemen yetiş." Ben kafileye yetişme telaşıyla hiç kimseye haber vermeden Üstad'ın hizmetinden ayrıldım. Üstad'ın da haberi yok...

Otobüsümüz, o günkü şartlarda çok kullanılmış, burunlu, eski bir vasıtaydı. Evvela Gemlik'e, oradan Bursa'ya geçeceğiz. Çıktık yola, ama yağmur nasıl yağıyor...

Bizim otobüs bir virajı geçerken devrildi. Tekerekler havada biz baş aşağı... İyi hatırlıyorum, söndürün şu sigaraları diye bağırdım. Zira şırıldayarak yukardan bir şey akıyordu. Su mu akıyordu benzin mi belli değil. Sigara içenler vardı otobüste. Derken arkadaşlar asistana hücum ettiler. Bir kabahatli bulacaklar ya... Allah'tan hiçbir yaralı falan da yoktu aramızda. Bir saat kadar bekledik orada, trafik de yok. Düşünün 1952 senesinde koskoca Yalova-Bursa arasında trafik yok.

Neyse Gemlik'ten bir otobüs geldi, bizi aldı götürdü. Bu arada benim öğle namazım geçiyordu. Bir su birikintisinde abdest aldım, mağara gibi bir yer buldum orada kıldım namazımı. Mevsim Şubat...

Tabi bende büyük bir pişmanlık başladı... "Allah'ım ben ne yaptım", "Allah'ım ben ne yaptım" diye mırıldanıyordum.

Doğru Gemlik Savcılığına... Savcı da benim eniştemdi, amcamın damadı İhsan Aşan... Geri döneceğim de bir bahane arıyordum zaten. Amcamın hasta olduğunu öğrenince bahane çıktı. Arkadaşlara ben İstanbul'a geri döneceğim demiyorum da, ben burada kalacağım amcam hastaymış dedim.

Sabahleyin beni İstanbul'a yolcu ettiler. Doğru Akşehir Palas Oteline vardım. Bir gün evvel gittim, ertesi gün dönmüş oldum. Otele girdim. Beni görür görmez herkes "Ahmet nerdesin?" deyip hemen koştular yukarıya, benden önce. Üstad'a "Efendim Ahmet Atak geldi" demişler. Mübarek Üstad, akşam namazından sonra, "Ahmet nerede?" diye sormuş. Yatsı namazında yine "Ahmet nerede?" diye birkaç kere sormuş. Hatta "Çocuğun yevmiyesini de vermemiştin" demiş. Yevmiye dediği 25 kuruş. Üstad'ın mutad prensibi, akşam namazından sonra konuşması yoktur. Yatsı namazını da talebeleriyle kılar, çok zaruri işler olursa onlarla konuşurdu ancak.

Çıktım yukarıya, baktım kapıda bekliyor Üstad. Elinde bir gazete vardı. Fesuphanallah, sağ eliyle yanaklarıma çat, çat, çat diye birkaç kere sağdan birkaç kere de soldan okşayıverdi. "Keçeli, Keçeli şefkat tokadı yedin" dedi. Hadiseyi ben hiç kimseye anlatmamıştım, kendisine de anlatmadım.

SENİRKENT KAYMAKAMI İKEN ISPARTA'YA ÜSTAD'A GİDEMİYORDUM

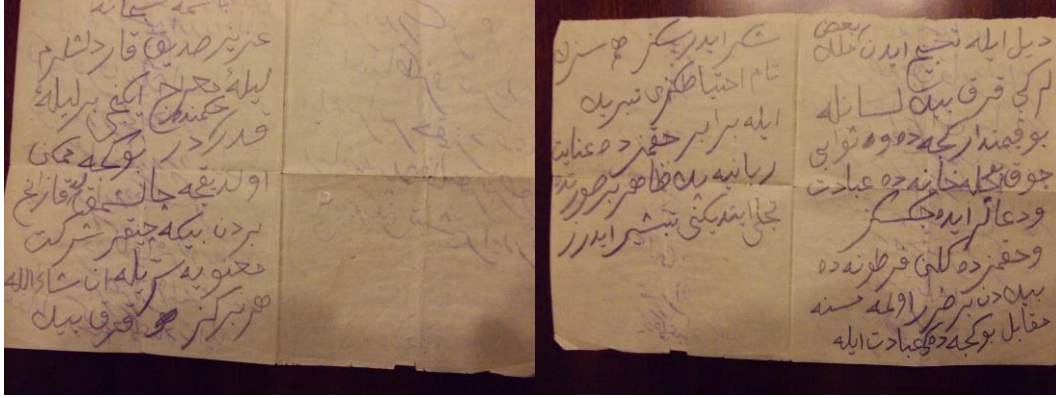
1953 yıllarında Üstad Emirdağ'dan Isparta'ya nakledilmişti. Ben ise Maraş'ın Andırın ilçesi kaymakamıyım. Toros'larda bir trafik kazası geçirdik, uçuruma yuvarlandık, sağ omuzum kırıktır benim. Hastanesi olan bir yere tayin olmam gerekiyordu. Zamanın İçişleri Bakanı o tarihte Senirkent'e Tahsin Tola ile beraber geliyor. Senirkent'in de kaymakamı ayrılmış. Halk Kaymakam isteriz diye talep edince, Tahsin Tola Bakana "İyi bir arkadaş var, Ahmet Atak..." demiş. Bakan da "Tamam Kaymakamınız tayin oldu" diyor Senirkentlilere. Tahsin Tola ağabeyle her zaman görüşüyorduk. Çok mübarek bir zattı. Nikâhımda benim şahidimdir. Allah rahmet eylesin...

Tayinim çıktı, kış bastırmadan Senirkent'e geldim, Isparta'ya gidip geliyorum ama Üstad'ın yanına gidemiyordum. Üstad tam tarassud ve gözaltında. Fakat Isparta'dan gelenlerle Üstad devamlı selam gönderirdi bana. Gelenler "Üstad'ın sana selamı var" derlerdi. Bilhassa Ali İhsan Tola nerdeyse haftada birkaç defa giderdi Üstad'ın yanına. Otobüsten inince doğru bana gelir, konuştuklarını aynen anlatırdı. "Ahmet merak etmesin, mahzun olmasın, bunlarla beraber onu da kabul ediyorum" dermiş; yanındaki Ceylan, Zübeyir, Sungur'u göstererek... Bizi böyle teselli ederdi merhamet yüklü Üstad...

KİBRİT KUTUSUNA SIĞMASI İÇİN KATLANAN ÜSTADIN EL YAZISI MEKTUP

1948'de Afyon hapsinde, haberleşmelerde kullanılan kibrit kutusunun içine sığsın diye katlanmış mektuplar var. İşte şu elimde gördüğünüz o mektuplardan bir tanesi. Üstad'ın

kendi el yazısıdır, orijinaldir. Bana Ziver Bey'in hediyesidir. Kibrit kutusuna sığacak şekilde katlanmış, izleri görüyorsunuz, hala belli oluyor. Bu mektubu okuyayım size:

Said Nursi'nin Afyon hapisanesinde iken kendi eliyle yazıp kibrit kutusu içinde talebelerine gönderdiği mektubun orijinali

"Bismihî Subhanehu.

"Sıddık kardeşlerim,

Leyle-i Miraç, ikinci bir Leyle-i Kadir hükmündedir. Bu gece mümkün oldukça çalışmakla kazanç birden bine çıkar. Şirket-i maneviye sırrıyla inşallah her biriniz kırk bin dil ile tesbih eden melek misali bazı melekler gibi kırk bin lisan ile bu kıymetli gecede ve sevabı çok çilehanede ibadet ve dualar edeceksiniz. Ve hakkımızda gelen fırtınada binden bir zarar olmamasına mukabil bu gecede ibadet ile şükür edersiniz hem sizin tam ihtiyatınızı tebrik ile beraber hakkımızda inayet-i Rabbaniye pek zahir bir surette tecelli ettiğini tebşir ederiz."

Ahmet Remzi Hatip ile gece vakti yaptığımız röportaj bittiğinde vakit hayli geç olmuştu. Dinlediklerimiz ve Hz. Üstad'ın elinin değdiği emanetlere elimizin değmesi bizi çok etkilemişti. Huzur, coşku, şevk ve heyecan içinde Ahmet ağabeyle vedalaşıp otomobile bindiğimizde Hz. Üstad, Zübeyir, Hulusi, Sabri Halıcı ve diğer ağabeyler sanki aramızda, otomobilin içindeydi...